

[Lars Clausen.]

undvære nogen kontrol her, men listerne taber noget af værdien, når de bliver for gamle, og kontrollen kan ikke blive for god.

Mit parti vil medvirke til en velvillig behandling af lovforslaget, men jeg vil gerne her henlede den højtærede ministers opmærksomhed på, at der i hvert tilfælde i landkommunerne bør være en fast regel om, at man skal være medlem af den stedlige arbejdsløshedskasse. I dag er det sådan, at man kan stå i en nabokommunes kasse og få stemplet der. Hvis beskæftigelsesudvalget sætter sig i forbindelse med den stedlige kasse og får den oplysning, at her er der ingen, der får stemplet, og der er altså ingen at anvise arbejde, virker det noget forbavsende, hvis man 14 dage efter fra arbejdsanvisningen får at vide, at så og så mange har fået stemplet, men altså i en nabokommune. Der er ingen som helst måde, hvorpå vi kan kontrollere det, eller rettere, vi har ingen ret dertil, og derfor beder jeg den højtærede minister se på, hvorledes der kan skabes et bedre samarbejde mellem arbejdsløshedskasserne, så man kan få det helt rigtige resultat frem. Det er naturligvis givet, at ingen skal have understøttelse, medmindre loven berettiger dertil. Det er derfor at håbe, at vi i udvalget kan komme tilbage til disse spørgsmål og få et rigtigt samarbejde i stand.

Aage Fogh: Da de tre lovforslag, der her er til behandling, for ca. 1½ år siden blev behandlet i tinget, og jeg ved den lejlighed som ordfører for mit parti havde lejlighed til at holde nogle fortrinlige taler, skal jeg ikke gentage talerne her. Der er nemlig ikke sket noget, der ændrer det standpunkt, vi indtog da.

Med hensyn til det første lovforslag, det ret gennemgribende forslag om ændringer i arbejdsløshedsforsikringen, kan jeg sige nu, som jeg sagde dengang, at de foreslåede ændringer, som går ud på at stille ikke-forsørgere gunstigere, tør vi ikke være med til. Vi har haft det princip, at vi ikke vil være karrige med vore understøttelser, men det skal være sådan, at det kan betale sig at arbejde, og hvis unge ikke-forsørgere kan få indtil 80 pct. af deres arbejdsløn i understøttelse, er vi bange for at komme over den rimelige grænse. Med hensyn til understøttelse til forsørgere viser praksis, at vi ikke har været karrige, dengang denne lov blev gennemført.

De tekniske ændringer vedrørende karensdage o. lign. er vi villige til at drøfte i et kommende udvalg. Hvis det kan påvises, at reglerne er urimelige, skal det ikke mangle

på forhandlingsvilje fra vor side, for at vi kan nå et bedre resultat. Men den højtærede minister må altså ikke regne med vor støtte til at gennemføre lovforslaget, som det foreligger.

Hvis der enten her i salen eller udenfor salen er interesse for at vide, hvad jeg på mit partis vegne sagde ved forrige behandling, står det sp. 3522 i folketingets forhandlinger for 1947—48.

Med hensyn til lovforslaget om de kommunale beskæftigelsesudvalg er jeg principielt uenig med ministeren i, at vi for at komme de klager til livs, der nu er fremme, skal afskaffe det tilsyn, der føres af de kommunale udvalg. Det kan ikke nytte at lukke øjnene for den kendsgerning, at der ud over lander finder misbrug sted, det ved vi alle, og misbrug er noget af det, der skader mest. Når det kan påvises, at en arbejder oppebærer arbejdsløshedsunderstøttelse, samtidig med at han arbejder — måske ikke for fuld løn, men for delvis løn —, giver det anledning til angreb på hele institutionen, og det er der ingen, der er tjent med. Derfor vurderer jeg det sådan, at det vil være til fordel både for arbejdere og arbejdsgivere, at man har et led i administrationen, der uhildet kan tage stilling til, hvad der foreligger. Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge den højtærede minister, om det er med rette, når der i bemærkningerne til lovforslaget er gjort opmærksom på, at der har været utilfredshed fra de kontrollerende organers side. Såvidt mig bekendt foreligger der nogle domsafgørelser i disse spørgsmål, og jeg tror, det vil være rigtigt, om vi i udvalget ser på, hvad der er foregået, i hvilke tilfælde der med urette er hævet understøttelse. Jeg kan også her henvide til mine udtalelser ved første behandling i 1948, de findes på sp. 3552.

Det tredje lovforslag, fremsat af partiet venstre, har vi også haft lejlighed til at tage stilling til et par gange før, og det ville ikke være rigtigt, hvis jeg sagde, at jeg havde stor sympati for den tanke, at de, der kalder sig kristelige arbejdere, ikke skulle kunne stå i arbejdsløshedskasse sammen med andre. Jeg refererede ved forrige behandling arbejdsløshedskassens formålsparagraf, og denne formålsparagraf er så smuk, at ingen, og slet ingen kristelig, vil kunne undslå sig for at være med. Men det er nu en kendsgerning, at vi har denne fraktion på nogle hundrede, måske nogle tusinde, og jeg rejste derfor ved forrige behandling overfor den daværende arbejdsminister det spørgsmål, om ikke De samvirkende Fagforbund, denne kæmpestore sammenslutning, der vel tæller